

predsednik Thomas S. Monson

Ljubezen – bistvo evangelija

*Boga ne moremo imeti zares radi, če nimamo radi
sopotnikov na tem zemeljskem potovanju.*

Moji ljubi bratje in sestre, ko je Odrešenik deloval med ljudmi, ga je učitelj postave vprašal: »Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?«

Matej zapiše, da je Jezus odgovoril:

»Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem.

To je največja in prva zapoved.

Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.«¹

Marko poročilo zaključí z Odrešenikovo izjavo: »Večja od teh dveh ni nobena druga zapoved.«²

Boga ne moremo imeti zares radi, če nimamo radi sopotnikov na tem zemeljskem potovanju. Podobno ne moremo imeti zares radi bližnjih, če nimamo radi Boga, Očeta vseh nas. Apostol Janez nam pravi: »In od njega imamo to zapoved: Tisti, ki ljubi Boga, naj ljubi tudi svojega brata.«³ Vsi smo duhovni otroci nebeškega Očeta in smo kot taki bratje in sestre. Če bomo to resnico imeli v mislih, bomo lažje imeli radi vse Božje otroke.

Ljubezen je dejansko samo bistvo evangelija, Jezus Kristus pa je naš vzornik. Njegovo življenje je zapuščina ljubezni. Zdravil je bolne, dvigoval potrte, rešil grešnike. Na koncu mu je jezna drhal vzela življenje. Vendar z Golgote še odzvanjajo besede: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo,«⁴ - največji odraz sočutja in ljubezni na zemlji.

Veliko je lastnosti, ki odražajo ljubezni, kot so prijaznost, potrpežljivost, nesebičnost, razumevanje in odpuščanje. V vseh naših odnosih z drugimi bodo te in druge takšne lastnosti pomagale, da bo ljubezni v naših srcih očitna.

Običajno se bo naša ljubezni odražala v vsakdanjih odnosih z drugimi. Najpomembnejše je, da smo zmožni prepoznati potrebo drugega in se nato odzovemo. Vedno sem cenil misel, izraženo v kratki pesmi:

*Ponoči sem jokal
zaradi kratkovidnosti,
zaradi katere sem bil slep za
potrebe drugega,*

*vendar še nikoli
nisem občutil niti kančka
obžalovanja,
ker sem bil malo preveč prijazen.⁵*

Nedavno sem slišal za ganljivi zgled ljubezni prijaznosti – tiste, ki je imela nepričakovane posledice. Bilo je leta 1933, ko so bile možnosti za zaposlitev zaradi velike gospodarske krize majhne. Bilo je v vzhodnem delu Združenih držav Amerike. Arlene Biesecker je ravno končala srednjo šolo. Po dolgem iskanju zaposlitve je končno le dobila delo šivilje v tovarni oblačil. Šivilje so bile palačane samo za vse pravilno dokončane kose, ki so jih zašile vsak dan. Več kosov so izdelale, več so bile plačane.

Arlene se je nekega dne, kmalu potem ko je začela delati v tovarni, soočila s postopkom, ki jo je zmedel in zaustavil. Sedela je za šivalnim strojem in poskušala razparati kos, ki ga je delala, katerega je neuspešno skušala dokončati. Zdela se je, da ni nikogar, ki bi ji pomagal, kajti vse druge šivilje so hitele, da bi dokončale kar največ kosov. Arlene se je počutila nemočno in obupano. Tiho je pričela jokati.

Nasproti Arlene je sedela Bernice Rock. Bila je starejša in izkušenejša šivilja. Bernice, ki je opazovala Arlenino stisko, je pustila svoje delo, šla do nje ter ji prijazno svetovala in pomagala. Ostala je, dokler se Arlene ni povrnila samozavest in je lahko uspešno dokončala tisti kos. Bernice se je potem vrnila za svoj stroj, toda bila je ob priložnost, da bi dokončala toliko kosov, kot bi jih lahko, če ne bi pomagala.

Zaradi te ene ljubeče prijaznosti sta Bernice in Arlene postali dolgoletni prijateljici. Obe sta se sčasoma poročili in imeli otroke. Nekje v petdesetih letih prejšnjega stoletja je Bernice, ki je bila članica Cerkve, Arlene in njeni družini podarila Mormonovo knjigo. Leta 1960 se je Arlene z možem in otroki krstila v Cerkvi. Kasneje so se pečatili v svetem Božjem templju.

Zaradi sočutja, ki ga je Bernice izkazala, ko je priskočila na pomoč nekemu, ki ga ni poznala, a je bil v stiski in je potreboval pomoč, so sedaj nešteti posamezniki, tako živi kot mrtvi, deležni odrešilnih evangeljskih uredb.

Sleherni dan življenja so nam dane priložnosti, da ljudem okrog sebe izkazujemo ljubezen in prijaznost. Predsednik Spencer W. Kimball je dejal: »Ne smemo pozabiti, da so ljudje, ki jih srečamo na parkiriščih, v pisarnah, dvigalih in drugje, tisti del človeštva, ki nam ga je Bog dal, da jih imamo radi in jim služimo. Le malo dobrega bomo imeli od tega, če bomo govorili o splošnem bratstvu človeštva, če na tiste, ki so okrog nas, ne moremo gledati kot na brate in sestre.«⁶

Priložnosti za izkazovanje ljubezni pogosto pridejo nepričakovano. Primer takšne priložnosti je bil objavljen v oktobrskem časopisnem članku leta 1981. Tako navdušen sem bil nad opisano ljubeznijo in sočutjem, da časopisni odrezek v svojem arhivu hranim že več kot trideset let.

Članek navaja, da je bilo letalo letalske družbe Alaska Airlines, ki je letelo direktno iz Anchoraga na Aljaski v Seattle v Washingtonu, v katerem je bilo vkrcanih sto petdeset potnikov, preusmerjeno v neki določeni kraj na Aljaski, da bi prepeljali hudo poškodovanega otroka. Dveletni deček si je prerezal arterijo na roki, ko je med igro blizu svojega doma padel na kos stekla. Mesto je bilo sedemsto petindvajset kilometrov južno od Anchoraga in zagotovo ni bilo na poti leta. Reševalci na kraju nesreče so mrzlično posrli za

pomoč in tako je bilo letalo preusmerjeno, da pobere otroka in ga odpelje v Seattle, da bi zanj poskrbeli v bolnišnici.

Ko je letalo pristalo blizu odročnega mesta, so reševalci pilota obvestili, da deček tako močno krvavi, da poleta v Seattle ne bo preživel. Odločili so se, da bodo odleteli v najbližje mesto z bolnišnico, in sicer v tristo dvajset kilometrov oddaljeni Juneau na Aljaski.

Ko so dečka prepeljali v Juneau, je letalo odletelo v Seattle, sedaj že z več urno zamudo. Niti en potnik se ni pritoževal, čeprav bi večina zamudila sestanke in povezave z naslednjimi leti. Pravzaprav so, ko so minevale minute in ure, zbirali prostovoljne prispevke in zbrali zajetno vsoto denarja za dečka in njegovo družino.

Ko je bilo letalo na tem, da pristane v Seattlu, so potniki začeli vzklikati, ko je pilot oznanil, da je po radiu prejel sporočilo, da bo z dečkom vse v redu.⁷

Pred očmi imam besede iz svetih spisov: »Dobrotljivost pa je čista Kristusova ljubezen [...] in kdor jo poslednji dan poseduje, bo zanj dobro.«⁸

Bratje in sestre, nekaj naših največjih priložnosti za izkazovanje ljubezni bo znotraj sten našega doma. Ljubezen bi morala biti v središču družinskega življenja, pa vendar včasih ni. Včasih je preveč nepotrpežljivosti, preveč prerekanj, preveč prepirov, preveč solza. Predsednik Gordon B. Hinckley je rekel: »Zakaj [tisti], ki jih imamo [najraje], tako pogosto postanejo tarča za naše težke besede? Zakaj včasih govorimo kakor z bodali, ki zadenejo v živo?«⁹ Odgovori na ta vprašanja so za vsakogar od nas morda drugačni, res pa je, da razlogi niso pomembni. Če se želimo držati zapovedi, naj imamo radi drug drugega, moramo biti drug z drugim prijazni in spoštljivi.

Seveda bodo obdobja, ko je treba odmeriti kazen. Vendar pomnimo nasvet, ki se nahaja v Nauku in zavezah – to je, da po tistem, ko moramo nekoga grajati, izkažemo veliko ljubezni.¹⁰

Upam, da si bomo vselej prizadevali, da bi bili uvidevni in dovzetni

za misli in čustva ter okoliščine ljudi okrog nas. Ne ponižujmo oziroma ne omalovažujmo. Raje bodimo sočutni in spodbudni. Biti moramo previdni, da ne bomo z nepremišljenimi besedami ali dejanji pohodili zaupanja drugega človeka.

Odpušcanje bi moralo iti z roko v roki z ljubeznijo. V družini pa tudi med prijatelji lahko obstajajo ranjena čustva in nesoglasja. Spet dejansko ni pomembno, kako majhen je bil problem. Ne moremo in ne smemo dopustiti, da razjeda, greni in nazadnje uniči. Krivda ne celi ran. Zdravi zgolj odpuščanje.

Nekega dne me je obiskala neka ljubka dama, ki je sedaj že pokojna, in je nepričakovano pripovedovala o nekaj obžalovanjih. Govorila je o dogodku, ki se je zgodil pred veliko leti, v katerega je bil vpleten sosednji kmet, nekoč dober prijatelj, s katerim pa z možem v številnih primerih nista soglašala. Nekega dne je kmet prosil, če lahko na poti do svoje posesti ubere bližnjico čez njeno zemljišče. V tistem trenutku mi je prenehala pripovedovati svojo zgodbo in mi s tresočim se glasom rekla: »Brat Monson, ne takrat ne kdaj drugič mu nisem dovolila iti čez naše zemljišče, ampak sem od njega zahtevala, naj gre peš po dolgi poti naokoli, da bi prišel do svojega zemljišča. Nisem imela prav in to obžalujem. Ni ga več, toda kako si želim, da bi mu lahko rekla: 'Zelo mi je žal!' Kako si želim, da bi imela še eno priložnost, da bi bila prijazna.«

Ko sem jo poslušal, sem se spomnil otožnega razmišljanja Johna Greenleafa Whittierja: »Od vseh žalostnih besed, ki so bile kdaj izrečene ali napisane, so najbolj žalostne naslednje: 'Lahko bi bilo drugače!'«¹¹ Bratje in sestre, takšnim obžalovanjem se bomo izognili, če bomo do drugih ljubeči in prijazni.

Ljubezen se odraža na številne prepoznavne načine: če se nasmehnemo, pomahamo, prijazno kaj pripomnimo, pohvalimo. Drugi izrazi so nemara manj opazni, kot so izkazovanje zani-manja za dejavnosti drugih, prijazno

in potrpežljivo poučevanje načel, obiskovanje bolnih in priklenjenih na dom. Te besede in dejanja ter številni drugi lahko izražajo ljubezen.

Dale Carnegie, znani ameriški pisatelj in predavatelj, je verjel, da ima vsak človek v sebi »moč, da poveča svetovno srečo, [...] tako da nekomu, ki je osamljen ali obupan, nameni nekaj iskrenih hvaležnih besed«. Rekel je: »Morda boste jutri pozabili prijazne besede, ki jih izrečete danes, toda prejemnik jih bo lahko pomnil vse življenje.«¹²

Začnimo sedaj, prav danes, izražati ljubezen vsem Božjim otrokom, najsi

so to družinski člani, prijatelji, zgolj znanci ali popolni tujci. Ko zjutraj vstanemo, se odločimo, da bomo ljubeči in prijazni do vsega, kar nam pride naproti.

Moji bratje in sestre, Božja ljubezen do nas nam je nedoumljiva. Zaradi te ljubezni je poslal svojega Sina, ki nas je imel dovolj rad, da je za nas dal svoje življenje, da bomo lahko živeli večno. Ko bomo ta neprimerljivi dar razumeli, nas bo v srcu navdajala ljubezen do večnega Očeta, do Odrešenika in do vseh ljudi. Iskreno molim, da bi bilo tako, v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE:

1. Mt 22:36–39.
2. Mr 12:31.
3. 1 Jn 4:21.
4. Lk 23:34.
5. Author unknown, v Richard L. Evans, *The Quality of Kindness, Improvement Era*, maj 1960, str. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, uredil Edward L. Kimball (1982), str. 483.
7. Gl. Injured Boy Flown to Safety, *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), okt. 22 1981.
8. Mor 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, Let Love Be the Lodestar of Your Life, *Ensign*, maj 1989, str. 67.
10. Gl. NaZ 121:43.
11. Maud Muller, v *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), str. 206; poudarek dodan.
12. Dale Carnegie, v npr. Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), str. 54.

Nauki za naš čas

Od maja 2014 do oktobra 2014 lekcije za Melkizedekovo duhovništvo in Društvo za pomoč četrto nedeljo pripravite na podlagi enega govora z aprilske generalne konference 2014. Oktobra 2014 lahko govore izberete z aprilske ali oktobrske generalne konference 2014. Predsedniki kolov in okrožij se lahko odločijo, katere govore se bo uporabilo, ali pa to odgovornost poverijo škofom in predsednikom vej.

Ti govori so na voljo v številnih jezikih na conference.lds.org.

predsednik Henry B. Eyring
prvi svetovalec v Prvem predsedstvu

Neprecenljiva dediščina upanja

Ko se odločite, ali boste sklenili oziroma spolnjevali neko zavezo z Bogom, se odločite, ali boste zapustili dediščino upanja tistim, ki bodo morda sledili vašemu zgledu.

Moji dragi bratje in sestre, nekatere od vas so na ta sestanek povabili misijonarji Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni. Ti misijonarji so vas nemara že povabili, da se s krstom odločite zavezati z Bogom.

Drugi poslušate zato, ker ste sprejeli povabilo starša, žene ali morda otroka, ki vam ga je izrekel v upanju, da se boste odločili, da boste zaveze, ki ste jih z Bogom že sklenili, spet postavili v središče svojega življenja. Nekateri od vas, ki poslušate, ste se že odločili, da se boste vrnili k Odrešeniku, in danes čutite radost njegove dobrodošlice.

Kdor koli ste in kjer koli že ste, je v vaših rokah sreča več ljudi, kakor si zdaj lahko predstavljate. Vsak dan in vsako uro se lahko odločite, da boste sklenili ali spolnjevali neko zavezo z Bogom.

Kjer koli ste na poti, da boste podedovali dar večnega življenja, imate priložnost, da veliko ljudem

pokažete pot do večje sreče. Ko se odločite, ali boste sklenili oziroma spolnjevali neko zavezo z Bogom, se odločite, ali boste zapustili dediščino upanja tistim, ki bodo morda sledili vašemu zgledu.

Vi in jaz smo blagoslovljeni z obljubo o takšni dediščini. Veliko svoje sreče v življenju dolgujem človeku, ki ga v tem življenju nisem nikoli srečal. Bil je sirota, ki je postal eden od mojih pradedov. Zapustil mi je neprecenljivo dediščino upanja. Naj vam povem nekaj o vlogi, ki jo je imel pri tem, ko je to dediščino ustvarjal zame.

Ime mu je bilo Heinrich Eyring. Rodil se je v velikem bogastvu. Njegov oče Edward je imel veliko posest v takratnem Coburgu, ki je bil na ozemlju današnje Nemčije. Njegova mati je bila vikontesa Charlotte Von Blomberg. Njen oče je bil skrbnik zemljišč pruskega kralja.

Heinrich je bil prvi sin Charlotte in Edwarda. Charlotte je umrla v starosti enaintrideset let, potem ko je rodila

tretjega otroka. Edward je umrl kmalu zatem, ker je vse svoje imetje in bogastvo izgubil zaradi neke propadle naložbe. Star je bil le štirideset let. Za seboj je pustil tri osirotele otroke.

Heinrich, moj praded, je izgubil oba starša in veliko posvetno dediščino. Ostal je brez prebite pare. V dnevnik je zapisal, da je svoje največje upe polagal v odhod v Ameriko. Čeprav tam ni imel ne družine ne prijateljev, je glede odhoda v Ameriko čutil upanje. Najprej je šel v New York City. Kasneje se je preselil v St. Louis v Misuriju.

V St. Louisu je bil eden od njegovih sodelavcev sveti iz poslednjih dni. Od njega je prejel zgibanko, ki jo je napisal starešina Parley P. Pratt. Prebral jo je in nato preučil vsako besedo, ki mu jo je uspelo dobiti o svetih iz poslednjih dni. Molil je, da bi vedel, ali res obstajajo angeli, ki so se prikazali ljudem, ali obstaja živi prerok in ali je našel pravo in razodeto vero.

Heinrich je imel po dveh mesecih pozornega preučevanja in molitev sanje, v katerih mu je bilo rečeno, naj se krsti. Uredbo naj bi izvedel mož, katerega ime in duhovništvo imam v svetem spominu, starešina William Brown. Heinrich se je krstil v jezeru deževnice 11. marca 1855 ob 7.30 zjutraj.

Verjamem, da je Heinrich Eyring takrat vedel, da je to, kar vas danes učim, res. Vedel je, da sreča večnega življenja izvira iz družinskih vezi, ki trajajo večno. Čeprav je Gospodov načrt sreče našel šele tako nedavno, je vedel, da je njegovo upanje o večni radosti odvisno od svobodne odločitve drugih, da sledijo njegovemu vzoru. Njegovo upanje o sreči je bilo odvisno od ljudi, ki se še niso rodili.

Svojim potomcem je skupaj z družinsko dediščino upanja med drugim zapustil svoj dnevnik.

V tem dnevniku lahko občutim njegovo ljubezen do tistih od nas, ki mu bomo sledili. V njegovih besedah občutim upanje, da se bodo njegovi potomci odločili, da mu bodo sledili po poti nazaj v nebeški dom. Vedel je, da za to ne bo potrebna ena velika odločitev, temveč veliko majhnih odločitev. Navajam iz njegovega dnevnika:

»Odkar sem starešino Andrusa prvič slišal govoriti, [...] vedno hodim na sestanke svetih iz poslednjih dni in resnično redki so primeri, ko na sestanek nisem šel, čeprav je bila obenem to moja dolžnost.

To navajam v dnevnik, zato da bodo moji otroci lahko posnemali moj vzor in nikoli zanemarjali [...] te pomembne dolžnosti, da bi se [zbrali] s svetimi.«¹

Heinrich je vedel, da na zakramentnih sestankih lahko obnovimo svoje obljube, da se bomo vselej spominjali Odrešenika, in prejmemo Duha, ki nas spremlja.

Prav ta Duh ga je podpiral na misijonu, na katerega je bil poklican le nekaj mesecev potem, ko je sprejel krstno zavezo. Kot dediščino je zapustil svoj vzor tega, da je bil svojemu poslanstvu šest let zvest tam, kar se je takrat imenovalo indijansko ozemlje. Zato da bi ga lahko razrešili misijona, je prehodil razdaljo iz Oklahome v Salt Lake City, približno 1.700 kilometrov.

Kmalu zatem ga je Božji prerok poklical, naj se preseli v južni Utah. Tam se je odzval na drugi vpoklic, naj gre na misijon v rodno Nemčijo. Nato je sprejel povabilo apostola Gospoda Jezusa Kristusa, naj pomaga pri izgradnji kolonije svetih iz poslednjih dni v severni Mehiki. Od tam je bil spet kot redni misijonar poklican v Mexico City. Te vpoklice je spoštoval. Leži pokopan na majhnem pokopališču v koloniji Juárez v kraju Chihuahua v Mehiki.

Teh dejstev ne navajam zato, da bi oznanjal veličino njega ali tega, kar

je naredil, ali njegovih potomcev. Ta dejstva navajam zato, da mu izkažem spoštovanje zaradi vzora vere in upanja, ki sta bila v njegovem srcu.

Te vpoklice je sprejel zaradi svoje vere, da sta se vstali Kristus in nebeški Oče prikazala Josephu Smithu v gaju v zvezni državi New York. Sprejel jih je, ker je imel vero, da so duhovniški ključi z močjo za večno pečatenje družin v Gospodovi Cerkvi obnovljeni, če imajo le zadosti vere, da spolnjujejo zaveze.

Morda ste tudi vi kakor Heinrich Eyring, moj prednik, prvi v družini, ki boste kazali pot v večno življenje po poti svetih zavez, ki ste jih sklenili in jih spolnjujete marljivo in v veri. Vsaka zaveza prinaša dolžnosti in obljube. Te dolžnosti so za vse nas, tako kot so bile za Heinricha, včasih preproste, toda pogosto težke. Ampak pomnite, dolžnosti včasih morajo biti težke, ker je njihov namen, da nas peljejo naprej po poti, da bomo večno živeli z nebeškim Očetom in njegovim ljubim Sinom Jezusom Kristusom.

Spomnite se besed iz Abrahamove knjige:

In med njimi je stal nekdo, ki je bil kakor Bog, in tistim, ki so bili z njim, je rekel: Šli bomo dol, kajti tam je prostor; in vzeli bomo te snovi in napravili zemljo, na kateri bodo tile prebivali;

in preizkusili jih bomo, da bomo videli, ali bodo naredili vse, kar jim bo zapovedal Gospod, njihov Bog;

in tistim, ki svoje prvo stanje obdržijo, bo navrženo; tisti pa, ki svojega prvega stanja ne bodo obdržali, ne bodo imeli slave v istem kraljestvu s tistimi, ki svoje prvo stanje obdržijo; tistim pa, ki obdržijo svoje drugo stanje, bo sij na glavi dodan na veke vekov.²

To, ali ohranimo svoje drugo stanje, je odvisno od tega, ali z Bogom sklenemo zaveze in zvesto opravljamo dolžnosti, ki nam jih slednje narekujejo. Zato da svete zaveze spolnjujemo vse življenje, je potrebna vera v Jezusa Kristusa kot Odrešenika.

Ker sta Adam in Eva padla, so skušnjave, preizkušnje in smrt naša skupna dediščina. Kakorkoli, ljubi nebeški Oče nam je svojega ljubelega Sina Jezusa Kristusa podaril za Odrešenika. Ta veliki dar in blagoslov odkupne daritve Jezusa Kristusa prinaša skupno dediščino: obljubo o vstajenju in možnost večnega življenja za vse, ki so se rodili.

Največjega od vseh Božjih blagoslovov, večno življenje, bomo prejeli le, če preko pooblaščenih Božjih služabnikov sklenemo zaveze, ki jih nudi prava Cerkev Jezusa Kristusa. Zaradi padca vsi potrebujemo očiščujoče učinke krsta in da s polaganjem rok prejmemo dar svetega Duha. Ti uredbi morajo opraviti tisti, ki posedujejo pravo duhovniško polnomočje. Potem s pomočjo Kristusove Luči in Svetega Duha lahko spolnjujemo vse zaveze, ki jih sklenemo z Bogom, zlasti tiste, ki so darovane v njegovih templjih. Samo tako in s takšno pomočjo lahko nekdo kot Božji otrok terja svojo dediščino v večni družini.

Nekaterim, ki me poslušate, se to zdijo skoraj brezupne sanje.

Vidite zveste starše, ki žalujejo nad otroki, ki so zaveze z Bogom zavrnil ali se jih odločili prekršiti. Toda tisti starši se lahko opogumijo in upajo zaradi izkušenj nekih drugih staršev.

Sinovi Alma in kralja Mozije so se odvrnili od hudega upora zoper Božje zaveze in zapovedi. Alma mlajši je svojega sina Koriantona videl, kako se je odvrnil od hudega greha in začel zvesto služiti. Mormonova knjiga beleži tudi čudež o tem, kako so Lamanci opustili navado, da so sovražili pravičnost, in se zavezali, da bodo umrli, zato da bodo ohranili mir.

K mlademu Almu in Mozijevim sinovom je bil poslan angel. Angel je prišel zaradi vere in molitev njihovih očetov in Božjega ljudstva. Iz teh primerov o moči odkupne daritve, ki deluje v človeških srcih, lahko prejmete pogum in tolažbo.

Gospod nam je dal vse vire upanja, ko si prizadevamo pomagati tistim, ki jih imamo radi, da sprejmejo svojo

večno dediščino. Dal nam je obljube, ko si prizadevamo k njemu pripeljati ljudi, celo ko odklonijo njegovo povabilo, naj tako naredijo. Njihov odpor ga žalosti, toda ne odneha, in tudi mi ne bi smeli. S svojo vztrajno ljubeznijo je naš popoln zgled: »In spet, kako često sem vas zbral, kakor koklja zbere svoja piščeta pod peruti, da, o ljudstvo iz Izraelove hiše, vi, ki bivate v Jeruzalemu, kakor vi, ki ste padli; da, kako često sem vas zbral, kakor koklja zbere svoja piščeta, in vi niste hoteli.«³

Lahko se zanesemo na to neusahljivo Odrešenikovo željo, da bi vse duhovne otroke nebeškega Očeta pripeljal nazaj domov k njemu. Takšno željo imajo vsi starši, stari starši in prastarši. Nebeški Oče in Odrešenik sta naša popolna vzora tega, kar lahko in moramo narediti. Pravičnosti nikoli ne vsiljujeta, ker se je za pravičnost treba odločiti. Napravita, da pravičnost lahko prepoznamo, in nam omogočita, da spoznamo, da so njeni sadovi slastni.

Vsak, ki se rodi na ta svet, prejme Kristusovo luč, ki nam pomaga videti in občutiti, kaj je prav in kaj narobe. Bog je poslal človeške služabnike, ki nam lahko, s Svetim Duhom, pomagajo prepoznati, kaj bi rad, da delamo, in kaj prepoveduje. Bog napravi, da se nam pravilna odločitev zdi vabljava, tako da občutimo učinke svojih odločitev. Če se odločimo pravilno, najdemo srečo – sčasoma. Če se odločimo napačno, prideta žalost in obžalovanje – sčasoma. Ti učinki so gotovi. Toda pogosto namenoma pridejo nekoliko kasneje. Če bi bili blagoslovi takojšnji, nam pravilne odločitve ne bi utrjevale vere. In ker tudi žalost včasih pride precej kasneje, je potrebna vera, da začutimo potrebo po tem, da si za odpuščanje greha raje prizadevamo zgodaj in ne šele ko občutimo njegovo žalostne in boleče učinke.

Oče Lehi je bil žalosten zaradi odločitev, ki so jih sprejeli nekateri

njegovi sinovi in njihove družine. Bil je velik in dober človek – Božji prerok. Pogosto jim je pričeval o Odrešeniku Jezusu Kristusu. Bil je vzor pokornosti in služenja, ko ga je Gospod poklical, naj pusti vse svoje posvetno imetje, zato da bo svojo družino rešil pred smrtjo. Čisto na koncu svojega življenja je še vedno pričeval svojim otrokom. Lehi je tako kakor Odrešenik – in navkljub moči, zaradi katere je poznal njihova srca in videl tako žalostno kot čudovito prihodnost – ostal razprtih rok, da bi svojo družino pripeljal k odrešenju.

Danes na milijone potomcev očeta Lehija upravičuje njegovo upanje zanje.

Kaj lahko vi in jaz naredimo, da se bomo učili iz Lehijevega vzora? Iz njegovega vzora se lahko učimo tako, da v duhu molitve in z opazovanjem preučujemo svete spise.

Predlagam, da se poslužujete tako kratkoročnega kot dolgoročnega pogleda, ko svoji družini poskušate dati dediščino upanja. Kratkoročno težave bodo in Satan bo rjovel. In so stvari, na katere je treba potrpežljivo čakati, v veri, vedoč, da Gospod stvari naredi ob svojem času in na svoj način.

So stvari, ki jih lahko naredite zgodaj, ko so tisti, ki jih imate radi, mladi. Zapomnite si, da so vsakdanje družinske molitve, družinsko preučevanje svetih spisov in pričevanje na zakramentnem sestanku lažji in učinkovitejši, ko so otroci majhni. Majhni otroci so pogosto bolj dojemljivi za Duha, kot se zavedamo.

Ko so starejši, se bodo spomnili hvalnic, ki so jih peli z vami. Še bolj kot petja se bodo spomnili besed iz svetih spisov in pričevanj. Sveti Duh jim lahko obudi spomin na vse, najdlje pa bodo ostale besede svetih spisov in hvalnic. Zaradi teh spominov se bodo morda vrnili, če že nekaj časa tavajo, možno že leta, s stranpoti domov v večno življenje.

Dolgoročni pogled bomo potrebovali, ko tisti, ki jih imamo radi, čutijo, da jih vleče svet, in se zdi, da je njihovo vero zasenčil oblak dvoma. Imamo vero, upanje in dobrotljivost, da prejmemo vodstvo in da jih krepimo.

To sem videl kot svetovalec dveh živih Božjih prerokov. Sta posameznika s svojima osebnostma. Ampak videti je, da jima je skupen stalni optimizem. Ko nekdo glede nečesa v Cerkvi zažene preplah, je njun najpogostejši odziv: »O, stvari se bodo uredile.« Navadno o tej težavi vesta več kakor ljudje, ki zaženejo preplah.

Prav tako poznata Gospodov način in zato imata vedno upanje o njegovem kraljestvu. Vesta, da je on glava slednjega. Je vsemogočen in mu je mar. Če mu boste dovolili, da bo vodja vaše družine, se bodo stvari uredile.

Zdi se, da je nekaj potomcev Heinricha Eyringa zatavalo. Toda številni njegovi prapravniki gredo v Božje templje ob šestih zjutraj, da bi opravljali uredbe za prednike, ki jih niso nikdar srečali. Gredo zaradi dediščine upanja, ki jo je zapustil. Zapustil je dediščino, ki jo terjajo številni njegovi potomci.

Po vsem, kar lahko naredimo v veri, bo Gospod upravičil naše upe za večje blagoslove za naše družine, kakor si sploh lahko predstavljamo. Rad bi najboljše zanje in za nas, njegove otroke.

Vsi smo otroci živega Boga. Jezus iz Nazareta je njegov ljubi Sin in naš vstali Odrešitelj. To je njegova Cerkev. V njej so duhovniški ključi in zato so družine lahko večne. To je naša neprecenljiva dediščina upanja. Pričujem, da je to res, v imenu Gospoda Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Gl. Henry Eyring, *Reminiscences*, 1896, tiposkript, Church History Library, str. 16-21.
2. Gl. Abraham 3:24-26.
3. 3 Ne 10:5.